

„No tak co? Říkal jsi, že se tím nedá nic zkazit.“  
mávla ledabyle rukou a zavedla ho po schodech do podkroví, kde na kanapi odpočíval její dědeček.

„Ahoj, dědo, vedu ti návštěvu,“ vtrhla do pokojíčku, tak tak stačil děda spustit nohy na podlahu a about se.

„A hele,“ rozjasnil tvář. „Návštěva od Aničky Novotné! Ale kdepak máte tu holčičku?“

„Touhle dobou už je doma,“ řekla Cilka sebejistě.

„Škoda, když tu byla, jako by s ní přišlo sluníčko...!“

„Ona nás to trochu naučila,“ řekla Cilka. „Můžeme si to na tobě vyzkoušet?“

„Co chcete na mně zkoušet?“ zeptal se jí o poznání smutněji a s nejasným podezřením.

„To **potěšení** přece,“ řekla netrpělivě. „Musíme si to s Oldou vyzkoušet.“

Bez dalších okolků požádala Oldu, aby jí telepaticky ukázal povely potřebné k použití vnitřní síly.

„Měli bychom stát do kříže,“ upozornil ji Olda.

„Je to nutné?“ odsekla.

„Jistě,“ ujistil ji. „Pravý úhel dvou vektorů má největší plochu a křížové působení sílu nejvíc zesiluje.“

„Tak se postav tady,“ přidělila mu správné místo.

Postavil se kam mu určila a naznačil jí, jak to má dělat. A když cítil, že to zkouší, použil svou sílu naplno, až zalapal po dechu a v podkroví nakrátko zazářilo světlo.

„Panebože!“ uklouzlo dědečkovi. „Co je to za kouzla?“

„To nás naučila Bísíája, ta holčička...“ vysvětloval mu rychle Olda. „Uzdravuje to lidi, uvidíte, že vám bude líp.“

„My to teď umíme taky,“ dodala pyšně Cilka. „Už ji na to nepotřebujeme a budeme to dělat sami. Tak ahoj!“

Rozloučili se s dědečkem a seběhli po schodech dolů.

„Budeš potřebovat pořádný trénink,“ řekl Olda Cilce dole na dvorku. „Pro dnešek toho necháme, zítra přijdu taky

tak po ránu, chceš?“ Ještě oddychoval jako po běhu, ale už si doplnil z okolí volnou energii.

„Koukám, že tě to vzalo!“ zasmála se Cilka s převahou.

„Každé poslání síly vyčerpává,“ oplatil jí úsměv. Dobrý pocit, že to nebylo nadarmo, si už vzít nenechal.

„Já jsem ale nic takového necítila,“ namítla.

„Však jsi taky poslala sotva setinu toho, co já,“ ujistil ji.

„Počkej, až se to naučíš posílat naplno, taky se budeš cítit jako po maratónu.“

„Hele, nevytahuj se,“ zamračila se na něho. „Tak zlý to zase nemohlo být!“

„Je nutné dělat to naplno,“ ujišťoval ji vážně. „Bísíája to tak dělala, dokázala poslat víc síly než já.“

„Na to, že byla menší...“

„Co máš pořád s tou velikostí?“ naježil se. „Tady přece nejde o velikost! Už bys měla vědět, že obři jsou v pohádkách vždycky ti nejpitomějši tvorové. Bísíája toho věděla víc než celá vesnice i s učitelkou Ehrerovou dohromady.“

„Pch!“ odfrkla si. „Netrefila ani domů!“

„Jsem zvědavý, jak bys trefila domů, kdyby ses ocitla uprostřed Afriky!“ odsekl Olda. „A to bys byla pořád na naší Zemi! Sto tisíc vesmírů není žádná vesnice!“

„Jen se jí nezastávej!“ otočila se. „Kdoví, co jste spolu měli, když u vás bydlela!“

„Co asi?“ rozesmál se Olda. „Prosím tě, co chceš mít s andělem? Ono ti vážně nedošlo, že Bísíája byla anděl?“

„Jakýpak anděl, holka jako každá jiná,“ pohodila hlavou.

„Dala ti dary jako málokomu,“ usadil ji Olda, nebo si aspoň myslel, že ji usadí.

„Ukecala mě,“ připustila Cilka. „Já jsem se jí ale o nic neprosila. A upřímně, moc se mi to nezdá. Představovala si to jako Hurvínek válku.“

„Babičku Liškovou a pana Prskavce sundala hrobníkovi z lopaty, to nepopřeš,“ zvažněl. „To jsou dva zachráněné životy a připočti k tomu rakovinu babičky Zavoralové, taky by dlouho nevydržela. A jednu malou holku u nás vytáhla z nádrže, kde se

topila, se mnou a s rodiči couvla s cesty šílenému kamionu, co by z nás udělal hromadu krvavých plechů, jak řekli policajti.“

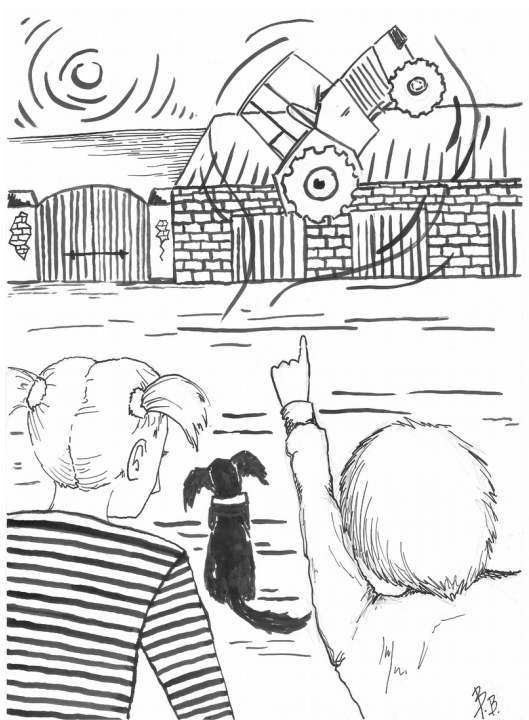
„No jo, jen aby,“ řekla. „Ona je přece anděl, zachraňovat lidi má v popisu práce!“

„A jednoho chlapa naopak zabila,“ dodal Olda vážně.

Původně to chtěl zachovat jako tajemství, beztak by tomu tetička neuvěřila. Ale když ho teď Cilka vytočila, vypálil to na ni jako nejtěžší kalibr.

„Zabila?“ rozesmála se Cilka. „To myslíš vážně? Takové tintítka že by někoho...“

Olda se bleskově rozhlédl po dvoře, kde mu padl do oka traktor, pýcha jejího tatínka.



„Tintítka? Tak koukej!“ zavrčel a ukázal tam zamračeně.

Traktor se zvolna zvedl do výšky, pak se začal pomalu otáčet, zadní část byla zřejmě těžší. Z kabiny vypadla krabice nářadí, prázdná bandaska, taška a čepice, pak ale odpadlo víčko

z nádrže a na zem začala chlístat nafta. Olda se polekal a snažil se ve vzduchu otočit traktor zpátky, ale to se mu nepodařilo a traktor žuchl nejprve na zadní kola, pak na přední, chvíli před nimi poskakoval jako bujné kůzle. Naštěstí dopadl zešíkma, ale ještě se převážil na kola a jen párkrát poskočil, než se zastavil. Kaluž nafty a vypadané předměty pod ním potvrzovaly, že se tady na dvoře skutečně událo něco neuvěřitelného.

„Jůžiš!“ vyhrkla ohromená Cilka a chvíli jen nevěřičně civěla. Upřímně řečeno, měla proč. Ani Olda by to do sebe neřekl. Zkusil to čistě ze vzteku a traktor byl prostě nejbliž.

„To děláš – ty?“ pokračovala ohromeně po chvílce.

„Jo,“ řekl Olda. „Kdo jiný? Abys mi už nepředhazovala nějaká tintítka. Uvědom si, Bísíája by to dokázala s kamiónem a možná by zvedla i rychlíkovou lokomotivu.“

„Koho to vlastně měla zabít?“ zamračila se Cilka, neboť jí už došlo, že to nebyl žert.

„Chlapa, co ujel policii od Prskavců,“ řekl Olda. „Nebylo to pro nic za nic. Ten chlap chtěl zavraždit dědečka Prskavce a nebýt Bísíáji, povedlo by se mu to.“

Pokoušel se posbírat věci vypadlé z traktoru. Neshýbal se pro ně, zvedal je očima pomocí *idarchonu*, takže se zdánlivě samy zvedaly, vznášely a vracely do kabiny.

Cilka jen s němým úžasem přihlížela.

„Vážně ho zabila?“ zeptala se Oldy, když skončil.

„Popadla ho i s autem a shodila ho z nájezdu na dálnici,“ řekl zamračeně. „Auto hned začalo hořet a chlap v něm uhořel. Ani nevím, jestli tomu nepomohla, zapálit rozlitý benzín nebo naftu teď dovedeš i ty, ale tady na té kaluži nafty to nezkoušej, nebo to neuhasíme ani oba dohromady!“

„Ty, poslyš, mě z tebe mrazí,“ řekla s ustaraným výrazem ve tváři. „To přece vůbec není lidský!“

„Nemáme si co vyčítat!“ ujistil ji. „Uvědom si, jsme na tom stejně, nebo skoro stejně. Už brzy zvedneš traktor taky.“

„Ale přece... vědět to předem... bylo to na mě rychlé...“

„Vědět to předem, couvla bys?“ zeptal se jí přímo.

„Určitě,“ přikývla s vážnou tváří.